

Comentariul poeziei "Rugaciune" de Octavian Goga

Apruta in septembrie 1905, in "Luceafarul"-revista tinerimii romane de la Budapesta-peozia , "Rugaciune" de O. Goga va fi reprodusa, cateva luni mai tarziu, in volumul "Poezii" pe care-l deschide, ca arta poetica explicita.

Discursul liric debuteaza sub semnul confesiunii unui eu lyric tensionat de suferinta, dar si de nadejde. El traieste presetimentul misiunii sale creatoare pe care il marturiseste lui Dumnezeu intr-o tanguitoare "rugaciune". Momentul de singuratate in cae fiinta umana se afla sub pavaza divina pregateste, in zbucium sufletesc, nasterea harului si a poeziei.

Omul creator se gaseste ingenunchiat in fata "Parintelui" ceresc si in vecinatatea "stralucirii" divine : "Eu cad neputincios "stapane" /In fata stralucirii tale".

Marturisindu-si starea de ratacire, de istorvire si deruta zbuciumul "dorurilor" si al "patimilor" proprii fiecarui "rost" menesc -deci si siesi- eusl liric opune tuturor acestora "durerea altor inimi, amarul, "truda" seculare si "jaela unei lumi".

Cutremurata de mustrea nerostita a celor "ramasi in urma" -sintagma ambigua ce trimite fie spre cei napastuiti inapoiati, fie spre stamosi, spre trecut- fiinta ce se roaga asteapta protectia si interventia divina, capabila sa o purifice si sa ii dea puterea de a iesi din cercul sufocant al propriilor sentimente.

Patetic, eul invoca un miracol asteptat de intreaga sa fiinta, fara ed care constiinta sa nu si-ar putea gasi impacarea : uitarea, prin interventia gratiei divine, a propriului sine si substituirea lui cu sufletul colectiv.

Inlocuirea, in sufletul personal al eului, a "dorurilor" si "ispitelor" individuale cu plansul anonim al celor multi si cu geamatul "umilitilor din umbra" va fi echivalent cu acordarea harului.

"Vazul indreptat spre ceilalt, inima ce plange " de durerea altor inimi". "durerea lor infricosata" coboarata in propria inima va schimba conditia de solidar a eului liric, iar viata sa ratacitoare va capata sens prin exemplaritatea punerii ei in slujba colectivitatii.

Un nou destin, devenit exponential prin asumarea unei intregi istorii a suferintei si exemplar prin creatie, va face din poet o constiinta indurerata a neamului sau. Solocitand, nu protectia divina a destinului sau particular, omenesc, ci investirea sa ca mesager al transcendentiei in lumea umana, ca Mesia, poetul va primi puterea magica a cuvintului sacru, ce, odata rostit, instituie fapta.

Acesta e cuvantul poetic de natura orfica ce va da expresie si individualitate "plansului" si "geamatului" pastrandu-le intacte puterea de a cutremura : "Da-mi tot amarul, toata truda /Ator doruri fara leacuri / Da-mi viforul in care urla si gem robiile de veacuri /De mult gem umiliti-n umbra /Cu umeri garbovi de povara /Durerea lor infricosata /In inima tu mi-o coboara.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Forta "viforului, a "furtunii" va insufleti cuvantul poetic - marturia suferintei nerostite pana la el - conferindu-i sonoritatea "de arama" a trambitelor apocalipsei. Rememorarea unui trecut "infricosat", pemonitia revoltei si a rascumpararii, epifanie si apoteoza - poezia va fi "cantarea patimirii noastre.